

ven fremmet til den foresatte. Hvis det er Tilfældet, er det noget, der absolut skal og maa undersøges, og da skal og maa der skrives ind overfor sligt. Det er ikke den Slags Ting, som kunne stryges ud af Verden, for der er ingen, som kan finde sig i, at der sker Overgreb fra Befalingsmændenes Side. De have den Opgave at skulle være Talsmænd for deres undergivne, naar disse lide Uret.

Det ærede Medlem fra Holbæks (Røde) og den ærede Ordførers Betragtninger faldt jo sammen — og det er ikke saa forbavsende — i fuldstændig Enighed om Overkrisetsdommen. Hele den Maade, hvorpaa jeg saa paa Militæretaten, var selvfølgelig militaristisk. Jeg gad nu egentlig vide, hvorledes jeg skulde kunne se paa militære Sager med civile Øjne, men de Herrer saa ganske vist paa Sagen med civile Øjne, og det med meget civile Øjne. Selvfølgelig kom begge de ærede Medlemmer til det samme Resultat, at Hæren er kun en Institution, der er lavet ifølge Lov, og den faar Lønning; det er Hovedsagen. Dermed er dens Interesse afgjort. Den har slet ingen særlig Interesse. Jeg skulde dog tro, at den har den Særinteresse at skulle uddanne Landets Sønner til i Færens Stund at værge Landet; det er dens Opgave. I en hvilken som helst Stilling i det private Liv har man en vis Opgave, som man særlig paatager sig, og denne skal man udføre med al sin Kraft og al sin Dygtighed. Det skulde der imidlertid slet ikke være Tale om, at Hærens Befalingsmænd havde; de havde slet ingen Særinteresser. Jeg vil spørge det ærede Medlem fra Holbæk (Røde): Hvis en Præst paa Prædikestolen og i øvrigt i alle sine gejstlige Handlinger optraadte fuldstændig korrekt paa Kirkens Standpunkt, men mødte ved Vælgermøder og erklærede, at den kristelige Religion var noget dumt og daarligt, og at man helst bør være Fritænkere — vilde det ærede Medlem saa have, at denne Mand skulde vedblive at være Præst? Det vilde dog være ligefrem umuligt. Der er jo slet ikke Tale om, at man ikke skulde have Lov til at være, hvad man vil, og have sine Anskuelser. Men man kan ikke være i Hæren, naar man har den Overbevisning, de Radikale have hævdet, thi det kan ikke nytte at omskrive det i de Ord, den højtærede Krigsminister vilde fortolke som de Radikales Standpunkt. Det er fuldstændig urigtigt. Det, man har taget Ordet for fra et radikalt Standpunkt — og det have de vedkendt sig her — er et For-

svar, som ikke maa bruges til Forsvar. Det skal man ikke komme bort fra. Men hvorledes kan en Mand, naar han har den Overbevisning, at der skal afrustes, som Socialisterne ville, eller at man skal have et Forsvar, som ikke maa kunne bruges til Forsvar, som de Radikale mene, hvorledes kan en saadan forsvare overfor sig selv at paatage sig den Opgave at opdrage Folk til noget, som han anser for fuldstændig umuligt? Jeg forstaar det ikke. Det er mig fuldstændig ufatteligt. Jeg tror, at naar en Mand vil paatage sig en Stilling, saa maa han ogsaa arbejde for den, og det er det, jeg har gjort gældende.

Den højtærede Minister udtalte i Gaar, at han vilde ikke udtale sig om Dommen, men gik ud fra, at Dommerne havde handlet efter deres Overbevisning. Det sidste var en overflødig Bemærkning, for intet Menneske har tvivlet om, at Dommerne have handlet efter deres Overbevisning, og der foreligger ikke det ringeste om, hvorledes de have voteret, som min ærede Nabo har gjort opmærksom paa, om det var enstemmigt, eller om der har været Dissens. Men, siger Ministeren, jeg vil ikke omtale Dommen, men Virkningerne af Dommen. Jeg tillader mig dog at tro, at det er ikke muligt at udtale sig stærkere om Dommen, end den højtærede Minister i Virkeligheden kom til at gøre. Han erklærede nemlig om Virkningerne af Dommen følgende: „Naar jeg dernæst spørger mig selv: hvad vil Virkningen for Hæren være af, at en Dom statuerer noget saadant, da kan jeg ikke komme til noget andet Resultat, end at Virkningen for Aanden i Hæren vil være skadelig, og at Dommen for Disciplinen i Hæren —, jeg vil haabe, den ikke skal gøre nogen som helst Virkning — vil være skikket til at virke meget skadelig“. Jeg tillader mig at spørge, om det ikke er en Dom over selve Dommen og dens Virkninger, som efter min Formening er højst uheldig og ikke burde være fremsat. Men jeg vil tillade mig at gøre nogle Modbemærkninger.

Den højtærede Minister sagde i Gaar, at vi vidste alle, der var socialistiske og radikale Befalingsmænd i Hæren. (Afbrudelse). Det er muligt, jeg hørte fejl, men for mig stod det saaledes, at den højtærede Minister udtalte: Hvorledes Forholdene ere blandt Officererne, ved jeg ikke. Jeg tror ikke, den Passus er kommen med i Tidenden, men saaledes lød det for mig. Ministeren udtalte, at vi alle vidste, der vare Socialister og Radikale blandt vore Underofficerer; men man ser jo ikke ind i en